

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

§. I.

BONVM huius rei indicium fuit, quòd Ab-
 lã plurima pateretur, in defendenda sancta
 illa matre Thereffa de Iesu: quemadmodum
 ipsamet faretur in verbis cap. II. allatis. Nota et
 iam illa, quæ ipsi inurebatur, quasi & ipse esset
 lusus, reuixit postea, cum non exigua tribulatio-
 ne, vt suo loco ostendemus. Metinã quoque ce-
 perunt inundationes occupationum, profectio-
 ceptorumque valde difficilium; labor item val-
 de continuatus cum Tyronibus: qui tantus erat,
 in Elencho, quem de beneficijs diuinis fecit, reser-
 rat: quòd non fuerit defatigatus penso illo, quod
 in Probatione sustinuit; cum tamen illud sit adeo
 graue, vt meo quidem iudicio vix in Religio-
 tria sint onera hoc grauiora, prout in Societas
 portatur. Et quamuis ibidem grauib; morbis,
 imbecillitatibus esset affectus: nunquam tamen
 de suo penso remisit, quamdiu morbus non o-
 mninò ineptum ad illud portandum, & in eo per-
 gendum reddebat. Et quoniam, quod superius
 huius historiã insertos habebit graues ipsius la-
 bores ad difficultates; quas vtilitatis animarum
 causa, & implendi, quæ ipsius officia requi-
 rebant, est perpeffus, nunc tanquam præ-
 bulbium quoddam aliqua tantum insigniora rebo-
 ram, in quibus magnam suam in proximos cari-
 ritatem ostendit; & ingentem animum, qui
 eos iuuandi causa proprias commoditates negli-
 gebat.

APERTA huius rei indicia dedit, cum Salmã-
 ticã laborãs febris tertiana, & bis emisso sanguine

Voc

cap. 40.

Vocatus à quadam Moniali Carmelitana Discalceata, iam iam moritura, valdeque desolata, quòd eum ante mortem suam videre non posset, cum esset eius Confessarius, ex cuius directione magna à Deo beneficia acceperat; ac pròinde sperabat per eundem, se in tali afflictione illa conseruaturam. Sanctus autem Pater, etiam aduertens periculum, cui se exponebat, è lecto surrexit, vt ad eam consolandam accederet: cui cum frater, qui eius curam gerebat, diceret: grauitè hoc ipsi nociturum: respondit, multa meritò fieri debere, consolandæ vnius animæ causa. Cumque ad Monialem peruenisset, dum eius Confessionem excipiebat, præ debilitate, ex recentis sanguinis emissionè, incidit in deliquium: & Infirmarius, qui illum comitabatur, ingressus est, vt ei subueniret: ad se autem rediens, perrexit Confessionem audiendo, adeoque in Domino consolatam reliquit Monialem, vt paulò post, in magna pace & tranquillitate obiret. redeunti Patri Balthassari domum cum magno labore, & iacenti in lecto febris est duplicata, cui cum Infirmarius diceret: annon ego Reuerentiæ vestræ dicebam nociturum ex domo exitum: respondit Pater cum magna tranquillitate: id totum est modicum, & parui faciendum: propter vnius animæ consolationem: idque meritò dixit: nam, & si febris fuit duplicata: etiam charitas exercitio duplicatorum actuum amoris DEI, & proximi; & agendo, ac patièdo (contempnit enim corporalem suam salutem, vt spiritali, proximi afflictì subueniret) fuit benè duplicata.

N E C

NEC decet tamen silentio præterire, quod Mater Anna de Iesu, illius Conuentus Priori (filia valde dilecta S. Matris Theresæ de Iesu) tulit, quæ cum alijs Monialibus ingressa fuerat agrotantis cellam, cum Pater in deliquium cecidisset. Nam prudenter, & non sine magno fundamento iudicarunt: id, quod deliquium videbatur, fuisse in rei veritate Raptum spiritus, in Deum eleuati: non solum propterea quod in facie videbatur, quasi quidam Seraphinus, qui vel ipso aspectu mirifice illas recreabat; sed multo magis ex eo quod Pater ad se rediens dixit: singularem gloriam agrotanti illi Moniali esse preparatam; & intra paucos dies illa fruituram. Nam in octiduum mensibus, quibus agrotans in lecto iacuerat, plus profecerat, quàm aliæ etiã valde bonæ Religiosæ integra valetudine in multis annis profecissent. Et quæ valde credibile, hunc fuisse Raptum, quales illi fuerunt, quos Cap. 15. retulimus: quia voluit Deus remunerare obsequium hoc serui sui, quod infirmus præstitit: dans scilicet eius Spiritui suum hunc fauorem, etiam si corpus aliquid patiretur.

QUAMVIS magnæ sit charitatis ob vnius animæ consolationem exponere se periculo augenti morbum corporis: existimo tamen maioris esse, qui offerat se ad tormenta Dæmonis sustinenda, ut alium ea patientem ab eis liberet: hoc autem fecit Pater Balthasar Metinæ cum quodam Tyrone, qui ei dixit: sibi quidem bene esse in Religione; sed vnum aliquid esse, quod illam sibi aperiret & grauem redderet, quod tamen ex quadam animi timiditate non auderet ei aperire. Pater

Balthassar veritus aliquod graue incommodum, si quid simile occultaret; iussit rem aperire. Nouitius, vt Iussioni eius pareret, dixit: nihil mihi graue est, nisi quod Reuerentia vestra singulis nobis, postquam incumbo, toraque domus quiescit, accedat meum cubiculum, meque adeo verberet, sicut haecenus fecit. Pater Balthassar hoc audiens coniecit, quod erat: Dæmonem scilicet accipere ipsius figuram, vt crudelitatem illam exercens, expelleret ex Religione eum, qui adeo libenter aliàs in ea maneret. Consolatus ergo illum, certum reddidit, se non esse, qui id faceret. quare monuit, vt cum verberans ille rediret, & pulsaret pro more ad portam: diceret illi: si habes facultatem, ingredi; si autem non, discede ad cubiculum Patris Rectoris. Nouitius sic instructus, discessit ad suum cubiculum. Noctu igitur hora consueta, accessit Dæmon, vt pro more suo ipsum verberaret, & pulsanti ad portam Nouitius mutato verborum ordine, quem Pater illi præscripserat, dixit: Ingredere, si habes facultatem. Dæmon, vtpote astutissimus, audito primo verbo, scilicet, Ingredere; antequam secundum audiret, scilicet, si habes facultatem, ingressus in momento, nouitium pro more verberauit: ex quo plus quam nunquam aliàs fuit tristis & desolatus. Sequenti igitur die accessit P. Rectorem, & cum magna animi anxietate retulit, quod gestum erat, significans quam eius remedium fuisset inutile. Sed cum Pater intellexisset, ipsum non seruasse præscriptum à se verborum ordinem, illum animauit, iterum mouens, vt si nocte sequenti ille rediret, ipse præscriptum ordinem verborum seruaret,

inci-

incipiendo scilicet, ab illo verbo: si habes facultatem, ingredi; si minus, vade ad cubiculum P. Rectoris. Venienti igitur pro more Dæmoni notius benè instructus pulsanti respondit, seruat ordine verborum: Dæmon autem non est ingre-
sus; sed iuit ad cubiculum P. Rectoris, & totam suam iram in illum effudit, verberans eum crudelissimè quo facto, & magno excitato strepitu abiuit, ne amplius vnquam redijt. O charitatem dignam vero spiritualium filiorum Patre, crucis Christi amico, eiusque verberum, ac dolorum imitator: qui etsi à crudelibus carnificibus illati fuerunt, potiùs tamen ab Infernalibus furijs illos exsternantibus proueniebant, iuxta verbum illud ipsius Christi: *a hac est hora vestra, & potestas tenebrarum*. quibus voluit seipsum tradere, vt nos à furore eius, & rabie liberaret. Ita Sanctus hic vir ex amore erga sibi à Deo cõmissos, voluit eorù pœnam in se sustinere, vt eos ab eis liberaret. Nam timuit Carnificis illius furorè, & verberum eius crudelitatem; potiùs lubens ea sustinuit, ne vltèrius innocenti-
eius subdit⁹ ea toleraret. Et quãuis potuisset sacra alijs medijs vti, aut iubere, tantù illi respondit: ne ingrediaris, nisi habeas facultatè: noluit tamen id facere, sed cum hoste congregari, sicut nouitius congregiebatur; & re ipsa experiri, quòd ille tolerabat: vt sic coronam obtineret, quæ tali congressu & patientia comparatur.

§. I I.

ALIVS ei casus Villa-Garciæ euenit, in quo suam ostendit charitatè, filium abscindens consilij ac decreti sui, cù magna sua incommoditate, vt proximo cõmodaret. Habiturus erat